

Den andra flickan

Alexis såg in i den andra flickan, som såg ut som henne själv. Hon kollade på flickan på andra sidan, med långt svart hår, så långt att det nådde midjan, himmelsblå ögon, och blek, vit hy. Flickan stirrade tillbaka. Hon hade en ond, kall blick. Det gick inte att ta miste på vreden som gömdes bakom det uttryckslösa ansiktet. Ögonen sa så mycket. Hon hade inte trott på det själv, förens hon själv känt känslan. Känslan av att vara halv.

”Varför låtar du dem göra såhär mot dej?”, tänkte hon och kollade på flickan framför sig. Flickan stirrade tillbaka. Alexis tog mod till sig och sa ”Jag vill slå sönder dig!”. Hon skämdes lite, när hon hörde hur grym hon lät. Hon lät precis som alla som sa så till henne i skolan. Hon tittade tillbaka på flickan som såg ut som henne själv. Tillslut så stod Alexis inte ut med åsynen av flickan längre, hon slet tag i spegeln som hängde framför henne på väggen, och slängde in den i garderoben. Spegeln skymdes av en stor, mörkgrön rock, och nu syntes bara halva Alexis spegelbild. ”Jag vill aldrig mer se dej”. Hon hörde hur dum hennes röst lät. Patetiskt, och sorgligt dum.

- Alex ?

Jo Tuesday, stod i dörröppningen.

- Ja?, Svarade Alex, som skyndade sig att stänga dörren till garderoben.

- Pratar du med dig själv nu igen?

- Nej.

Jo skyndade sig ut i köket igen, och Alexis, hörde hur hon började prata i telefonen igen. ”Ja, det låter bra, Charlie, ta med dej hela jävla gänget till Central Park, så köper vi ut öl”. Alexis hörde det ungefär varje fredag när Jo ringde runt till sina kompisar. Hon va så avundsjuk på Jo. Så mycket kompisar som Jo Tuesday Rébel hade, var svårt att ha. Det var ju förklaringen till att Alexis Vicky Tuesday, stod och pratade med sig själv. Hon önskade att hon va lika populär som sin syster. Jo kom in i rummet igen.

- Jag går till Henke, vrålade hon när hon lånade Alexis hårborste.

- Ja, visst. Gör det.

Hon var avundsjuk. Så jävla avundsjuk. Hon inspekterade Jo, som stod och kammade sitt ljusa fuskblonda hår. Det var Jo, som hade blivit den snygga. Det va Jo, som blivit den populära. Det va Jo, som hade blivit familjens stolthet. Det var så underligt att två syskon kunde vara så olika. Det märkligaste, i det att de var så olika, var att de egentligen var födda till att vara lika. De är tvillingar. Enäggstvillingar. Men det märks förstås inte. Jo var bäst av dem bägge. Jo, hade fått de bästa generna, och Alexis hade fått de som blev över. Det var så hon brukade tänka. Det var så det kändes.

- Jag sticker nu !!

- Okej, fint !

Det var inte meningen att det skulle bli så snäsig svar, men så blev det. Och tänker man efter så var det kanske inte så konstigt, då dessa tankar pågick i hennes huvud.

- Vad är det?

- Inget.

Jo skyndade sig ut genom dörren.

- Vi syns sen syrran!

Det var inte Jos fel. Nej, Jo var en bra syster. Hon kunde väl antagligen inte hjälpa att Alexis inte lyckades bra hos klasskompisarna i skolan. En suck ekade från Alexis, ut i den tomma luften. Ibland undrade hon hur hon stod ut med sig själv. Svaret på frågan var nog ganska enkel: hon stod inte ut med sig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tricia Johansson med Poeter.se id #23826 innehar upphovsrätten